

Mâine, ce va fi mâine

Agafia

Să ne ascundem sub o frunză de toamnă
anotimpul pedepselor
să nu ne afle
vom răsări cu trupuri primenite
într-o cascadă de iarbă și iubire
Oh, cât de albastru e sufletul
când ceața-n privire se lasă
Mâine, ce va fi mâine
coboare pustiul să ne locuiască
ce ne pasă
incandescent noi îl trăim pe azi
Ca pe o ultimă strigare
A clipei când se pierde-n oră